

ՎԱՆՔԻ ՍՏՈՒԵՐՆԵՐ

Գիտեմ, գիտեմ, չես կրնար չը դառնալ ես, սրտուքեամբ,
Հովի կանչին՝ որ կուգայ մութ անսառեն — մարած լամբ.
Տրտում՝ ամեն հառագայթ, լարերուն պէս քննարին
Քու ալբերէն արձակուած, բռնելու երգն անսառին:

Մութ հասակներ, խորերէն, մերկ բազուկներ են կարծես
Հեռու լոյսին չը հասնող: Վա՛նք, զանգակներ, գի՛րք ու ծէ՛ս՝
Լեւան լանջին կ'ուրուանան դէմքերուն հետ այն տող,
Որ ժանս մարդոց դէմ անգոր՝ բզկեցին իրենց բոց...:

Ամպի ետին, մաղուելէն, հասնող արեւն է նստ
Տերեւներուն, որ դողով կ'իջնեն մութին թեւերուն,
Վանքի տղուն բանալով սրին նամբան ըստներուն...:

Լոյս հակասով ի՛նչ կեցեր սա պուրակին դէմ անէր,
Տերեւներո՛ւն կը նայիս, ծաղիկներո՛ւն, ու դողի՛ն,
Որ կանչերուն հետ մեռնող, հովն ու ձայները թողին...:

Վանքի՛ տղայ, տեսիլիդ փալէ՛ նամբան ըստներուն...:

1946 Պաղսաս

ՇԼՆ-ՄԱՀ

